

[Kai Moltke.]

va fremme her i salen, at man skulle regulere tilgangen efter de muligheder, som de arbejdsgivere, der sendte bud efter dem, havde for at skaffe dem en ordentlig bolig, og jeg tror, at mangt og meget var blevet undgået, hvis man havde holdt på det. Skal vi have gæstearbejdere herop, skal de behandles som danske borgere i den tid, de arbejder og er her, efter danske lovregler og efter dansk social praksis. Men det er ikke en løsning af gæstearbejdernes boligproblem at skaffe dem mere eller mindre moderniserede pulterkamre eller lignende her i landet. Jeg vil indrømme, at der skal gøres en stor indsats både for studenter og gæstearbejdere, men det må til syvende og sidst blive dem, som indbyder dem til landet, og som udnytter deres arbejdskraft, som i alle tilfælde må yde et væsentligt bidrag til, at de også får leveværdige vilkår.

Enkelthederne i lovforslaget skal jeg vende tilbage til ved anden behandling.

Boligministeren (Hastrup): Man kan vel generelt sige, at hvis ord eller debatter kunne løse boligproblemerne, så var vi, når man ser tilbage på de mange debatter, vi har haft her i salen, og de mange ord, der er sagt her i salen, formentlig for længst ude af problematikken.

Jeg har nu siddet og lyttet til denne debat — jeg kan slet ikke gå ind i alle enkelthederne — og jeg synes, at mange af de ord, der er anvendt, forekommer mig at være meget flotte.

Jeg har selv den opfattelse, at det vel i hvert fald kan siges, at boligmangelen ikke er så udpræget i dag, som den var i fjor, eller som den var i forfjor, at der altså er fremskridt i sagen. Men jeg tror da ikke, vi nogen sinde når dertil i vort samfund, at vi ikke vil have boligproblemer, som det offentlige må tage sig af, og derfor er arbejdet med boligsagen et spørgsmål om et dagligt arbejde med tingene og et forsøg på at løse problemerne, navnlig altså for dem, som ikke er i stand til at løse dem for sig selv.

Nu er der rejst så megen kritik af boligforliget. Jeg vil dog gøre opmærksom på, at boligforliget indførte boligsikringsordningen, og boligsikringsordningen var særlig gunstig for familier med børn. Situationen siden har da også været den, at mange af de

nye store og forholdsvist store lejligheder, der er opført i det sociale byggeri efter denne ordning, har kunnet befolkes med familier med børn, som derved har fået langt bedre betingelser, end de har haft tidligere.

Ser man på, hvordan det har udviklet sig, så er stillingen den, at i årene 1965-68 fuldførte vi årligt varierende fra 40.000 til 45.000 boliger, i 1969 er der fuldført 50.000, og i år vil der blive fuldført mellem 50.000 og 52.000. Med det boligbyggeri, der i øjeblikket er under opførelse, må man regne med, at også til næste år vil der blive fuldført omkring 50.000 boliger. Jeg ved godt, at der er en vigende tendens navnlig med hensyn til påbegyndelsen af parcelhusboliger, hvilket skyldes en række forhold, men et så betydeligt nybyggeri af boliger må dog tages i betragtning, ikke mindst når man sætter det i forhold til den omstændighed, at tilvæksten i de aktive aldersgrupper i de kommende år vil være væsentlig lavere, end den har været i de forudgående år. Jeg kan ikke tænke mig andet, end at de resultater, som her er opnået, er resultater, som vil omsætte sig i, at også befolkningen vil komme til at mærke en lettelse i boligsituationen på lidt længere sigt.

Jeg skal til hr. Helge Nielsen kun gøre nogle enkelte bemærkninger. Han sagde, at rentelåneordningen var en borgerlig ordning, fordi pengene skulle betales tilbage til staten, og jeg tror, hr. Arne Larsen gjorde ophævelse over det samme. Må jeg nu for det første sige, at mere borgerlig er tanken altså ikke, end at den tidligere er fremsat af et parti, som normalt ikke betegner sig som borgerligt. Det er nu én side af sagen. Men hvis vi virkelig tænkte os, at vi havde haft denne ordning allerede fra 1945 og havde fået pengene tilbagebetalt, så havde vi i dag været i en betydelig bedre situation, for så vidt angik mulighederne for at fremskaffe finansiering.

Der er fra perioden omkring 1950'erne adskillige enfamilieshuse med statslån til en rente på omkring 4 pct., og de, der sidder i disse enfamilieshuse, har absolut ikke noget behov for at have disse lavt forrentede lån; vi ved jo også, at ved ejerskifte skiftes denne lave rente ud med almindelig markedsrente. Jeg kender da mange eksempler på mennesker, som absolut ikke har behov